Ὀνειροπόλον Ψυχήν, *Μόνωσις*, *Κεντρί* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*. — ἡ *Δρόσος τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Πανταχοῦ Παρόντα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας*, μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν*· — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* μὲ τὸν *Κρόταλον*, *Δελαμβλ*, *Πανταχοῦ Παρόντα*, *Θαλασινὸ Λουλοῦδι* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Κυνηγετικὸν Ἱέρακα*, *Χρυσόστομον Ἀλκυόνα*, *Νικτοκόρακα*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου καὶ Γλυκὺ Ὄνειρον*· — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν* καὶ *Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα*· — ὁ *Ρόδιος Δόκιμος* μὲ τὸν *Μέλλοντα Δόκιμον*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χρυσόστομον Ἀλκυόνα* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*· — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Φαληρικὴν Αὔραν*· — ἡ *Κυκλαμὶς* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Κάλυκα Ρόδου*· — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Λύραν τοῦ Ἀρίονος*, *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Εὔθυμον Κόρην*· — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὸ *Τρεμοσθῦνον Ἀστέρι*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα*, *Ἐσμεράλδαν*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Τραγιάσκαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Νίκον Ν. Τσοῦγλον* (καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός σου;) *Λόρδον Βύρωνα* (πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἡ ἀδελφή σου πρέπει νὰ μου γράψῃ πρῶτον ἰδιοχείρως· δεύτερον νὰ μου στείλῃ μίαν δραχμὴν διὰ τὸ ψευδώνυμον· τρίτον, προτάσεις Μ. Μυστικῶν μόνον πρὸς ψευδώνυμα εἶνε δεκταί·) *Θεσσαλικὸν Τάκιτθον* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· τὸ Π. Πνεῦμα ἀκατάλληλον, καὶ στεῖλέ μου κανὲν ὡραιότερον·) *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν*, *Μινώταυρον* (θὰ γίνουν πολλοὶ διαγωνισμοί· τἀποτελέσματα τῶν προκηρυχθέντων λίαν προσεχῶς· φίλησέ μου τὸν μικρὸν Τοτόν·) *Κελτικὸν* (πολὺ γνωστὰ τὰ Π. Πνεύματα· ἡ ἐπιστολή σου ὅμως ὡραιοτάτη, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ σημειόνω δύο εὐσήμα [ΕΕ]· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην, καθὼς καὶ τὴν ναλίν σου μαμμά·) *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* (ἔστειλα τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἤρεσε πολύ· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Κύκνειον Ἆσμα* (πολλὴν χαρὰν μοῦ ἐπροξένησαν αὐτά πού μου γράφεις· εἰς τὴν ἄσκησιν, περὶ ἧς ἐρωτᾶς, ἡ αὐτὴ λέξις σημαίνει Νεράϊδαν ἢ πόλιν·) *Ἀθῶαν Καρδίαν* (καμμίαν ἐνοχλησιν δέν μου δίδεις, ὥστε . . . δέν σε συγχωρῶ·) *Κρόταλον* (μὲ ἀνησύχησε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου καὶ περιμένω ἐξηγήσεις·) *Βάδεν Πάουελ* (πρῶτα μοῦ ἔστελλες ὡραιότερα Παιδ. Πνεύματα· Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι·) *Ἀνυπόμονην Καρδίαν* (εὖγε, ὡραῖα τὰ λέγεις διὰ τὴν «Βοεροπούλαν»· ἔτσι θέλω κ' ἐγώ, νὰ της ὁμοιάσουν αἱ ἑλληνίδες κατὰ τὸ πατριωτικὸν φρόνημα, — ἀλλὰ καὶ νὰ κάθωνται φρόνιμα·) *Κωνστ. Σ. Κεχαϊάογλουν* καὶ *Α. Κ. Σανδικτζογλουν* (ὁ κ. Φαίδων σᾶς εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας·) *Παναγ. Ἀλεξιάδην* (*Βύρωνα* ἔχομεν· ἔστειλα·) *Χιακὴν Πανσέληνον* (εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσε τόσον ἡ βιογραφία τοῦ Λόρη Μαργαρίτου). *Γυμνάσιον Χίου*, *Χιακὴν Βραδυὰν* (ἔχει καλῶς·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (παρέλειψα ἓν μέρος τῆς πληροφορίας σου, διότι δέν το ἐννοοῦσα·) *Ἄγιν Ρέπον* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 1834·) *Παριστρίαν*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (πῶς εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω τὸ ψευδώνυμον ἑνὸς φίλου μου, χωρὶς τὴν ἄδειάν του;) *Κιουρὰν Βάου* (ναί· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 60ν· διατὶ δὲν σημειόνεις τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον* (θὰ γίνῃ, ἀλλ' ἡ μετάφρασίς που ἔκαμες δέν σου χρησιμεύει, διότι εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ἐγὼ δίδω τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον·) *Ἄνναν Θ. Ζλάτκου* (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἀλλὰ διατὶ δὲν γράφεις καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν ἐπιστολήν; εἶνε ἀπαραίτητον, ἂν θέλῃς νὰ σου ἀπαντῶ μὲ ψευδώνυμον·) *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης* (ἔστειλα·) *Μολὼν Λαβὲ* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ περίεργα τὰ περὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ σου· φίλησέ μου τον·) *Εὐφυᾶ Βλάκα* (ὄχι, τὸ Λεξιλόγιον δὲν ἐξεδόθη·) *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν* (μὰ ποῖος λοιπὸν σοῦ εἶχε σχίσῃ τὴν ἐπιστολήν;) *Κόκκινο Καπελάκι* (ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ λάβῃς· ἔ, σοῦ πέρασε τὸ χεράκι;) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Νευρόυπαστον* (δὲν πειράζει· θὰ εὕρῃς ἄλλους, διότι τὸ Ξεσπάθωμα δὲν τελειόνει ποτέ· στεῖλέ μου νὰ διαβάσω τὸ ποιηματάκι·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (τὸ «Ἄκου» δέν μου ἤρεσε· τὸ «Χριστὸς γεννᾶται» καλόν, ὄχι ὅμως σὰν τὸ ἄλλο· στέλλε μου ὅ,τι γράφεις·) *Μικρὰν Βιολίστριαν*· *Ἀγκάθι Ἀρσακείου*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ δήλωσίς πού μου γράφεις·) *Νυκτολούλουδον*, *Αἰν. Π. Στίβα* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Καρδιογνώστην* (ἔστειλα·) *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας* (σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν· τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* εἰμπορεῖ νὰ περιμένῃ νὰ του στείλῃς τετράδιον μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου· μένει εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ἀμαρυλλίδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 *Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

117. Μαγικὴ Εἰκών.

Ποῦ εἶνε ὁ δεύτερος ὁδηγὸς τῶν δύο περιηγητῶν;

118. Λεξίγριφος.

Θεὸν ἑλληνικὸν θἀποτελέσῃς
Εἰς ἀριθμὸν μιὰν νῆσον ἂν προσθέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς

119. Στοιχειόγριφος

Ἄντις γράμμα μεταβάλῃ
Ἄνθους, φίλοι μου, κοινοῦ,
Τοῦ ἀρχαίου ὁπλισμοῦ
Μέρος τότε θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

120. Ἀναγραμματισμός.

Τῶν γραμμάτων τὴ σειρὰ
Βασιληᾶ Ἑβραίου ἀλλάζεις
Καὶ αὐτοῦ ποῦ θὰ γενῇ
Τὴ γλυκεῖα φωνὴ θαυμάζεις

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Τ. Μπότσαρη

121. Κεκρυμμένη Γωνία

1. — Ὁ μὴ προσέχων ὡς ἀπὼν λογίζεται.
2. — Οἱ Παρίσιοι εἶνε πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας.
3. — Ἡ ὀνομαστικὴ εἶνε πτῶσις.
4. — Ὁ Θεὸς ὅλων πατήρ.
5. — Πᾶς κόλαξ καὶ παράσιτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Πῶς-με-λένε

122. Παραλληλόγραμμον.

Π ★ ★ ★ Σ
Π ★ ★ ★ Σ
Π ★ ★ ★ Σ
Τ ★ ★ ★ Σ
Ψ ★ ★ ★ Σ

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται δώδεκα ἐν ὅλῳ λέξεις, πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

123-124 Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Ὁ χοῦς εἶνε μέρος τοῦ χώματος.
2. — Ὁ κάπρος εἶνε νόσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος

125. Μαγικὴ Συλλαβὴ μετὰ διπλῆς ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντατε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ νἀποτελοῦν ὄνομα γυναικός, τὰ δὲ δεύτερα ἄνθους·

λακτίζω, *Φρυγία*, *κλίνη*, *μοναχή*, *Ἰουλία*, *σαγίς*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

126. Φωνηεντόλιπον.

φρκτς - ★ - κπς - ρμ - τ - λχν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μονώσεως

127. Γρῖφος.

ox
ox ox
Ὦ! ox ορ ox ὡς $\frac{\text{ην}}{\text{οτ}}$ Ἀμὼ 1 ἀμ R [οἶκοι
ox ox
ox

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4

24. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.) — **25.** Κανάρης (Κανᾶ, ρίς.) — **26.** Ἥμαρ-Ρῆμα. — **27.** Ἰλισσός- Ἰσσός. — **28-29.** 1. *Θάσσος*, θάρρος, Πάρος, πάτος, *Πάτμος*. 2. *Λέρος*, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Πύρρας, Πύρρα, θύρα, *θήρα*. — **30.** Ἄρης.

31.

Κ Ε Ω Σ	**32.** ΠΥΡΡΟΣ (Πετρούπολις, ΓΥθειον, νάΡκη, σαύΡα, ἄρκτΟς, πετροΣέλινον.) — **33.** Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος. — **34.** Ὁ σὺν μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς.
Α Λ Α Σ	
Ε Κ Β Ι	
Σ Ι Ω Ν	
Σ Υ Κ Η	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Συνδρομητὴς ὢν τῆς «Διαπλάσεως», ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. τυχυδρ. δελτάρια εὐχαρίστως. Ἀπάντησις ἄμεσος. — Démètrius L. Cassarkis, Alexandrie (Egypte) (B-22)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Αἰγυπτιακὰ διὰ Ρωσσικῶν καὶ Ρουμανικῶν. — Constantin Tsagaradas, Minieh (Haute Egypte) (B-23)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Mr Oreste L. Cambouridès, Petit National Han, 9. Galata Constantinople. (B—24)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 30 Μαρτίου 1902 — Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 13

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁδηγοῦ, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ ἀπέφυγαν νὰ φανοῦν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἐλέφαντες, ἂν δέν τους ἔβλεπαν, θἀπηλπίζοντο καὶ θἀ ἔφευγαν.

— Τοῦτο θὰ μας ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ νὰ μαζεύσωμεν ὅ,τι μένει ἀπὸ τὰ πράγματά μας, τίποτε κιβώτια μὲ κονσέρβες προπάντων...

— Καὶ ἀκόμη, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κὸρτ, νὰ θἀψώμεν εὐπρεπῶς τὸν δυστυχῆ Οὔρδαξ.

— Δὲν πρέπει νὰ το συλλογιζώμεθα, ὅσω τριγυρίζουν ἀπέξω οἱ ἐλέφαντες, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἔπειτα, τί εἴμπορεῖ νὰ ἔμεινεν ἀπὸ τὰ πράγματά μας; Ὅλα θὰ ἔγιναν ἐκεῖ χάμω λυώμα.

Ὁ ὁδηγὸς εἶχε δίκαιον. Καὶ ἐπεὶ δὴ οἱ ἐλέφαντες δὲν ἐφανέρωναν καμμίαν διάθεσιν νἀπομακρυνθοῦν, τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔκαιεν ἀκόμη ἡ πυρά, καὶ ἔπειτα νἀποφασίσουν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κὸρτ, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Λάγκας ἐπέστρεψαν λοιπὸν ὀπίσω.

Καθ' ὁδόν, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἠθύμησε νὰ φονεύσῃ καλὸν κομμάτι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν τροφὴν τοῦ ἐμίλου διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Ἦτο μία ἰνγιάλα, εἶδος ἀντιλόπης μὲ τρίχωμα φαιόν, μελανόστικτον, ζῷον μεγαλόσωμον, τὸ δὲ φονευθὲν ἄρρεν, ὡπλισμένον μὲ κέρατα σπειροειδῆ, καὶ μὲ πυκνὰς τρίχας εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τοῦ σώματος. Ἡ σφαῖρα τὸ ἄφισεν εἰς τὸν τόπον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κεφαλή του ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἡ ἰνγιάλα αὐτὴ πρέπει νὰ ἐζύγιζε διακοσίας πεντήκοντα ἕως τριακοσίας λίτρας. Βλέπων αὐτὴν πίπτουσαν, ὁ Λάγκας ἔτρεξεν ἐκεῖ ὡς νεαρὸς κύων· ἀλλὰ φυσικά, δὲν ἠμποροῦσε νὰ την σηκώσῃ μόνος του καὶ ἔπρεπε νὰ τον βοηθήσουν.

Ὁ ὁδηγός, συνηθισμένος εἰς τοιαύτας ἐργασίας, διεμέλισε τὸ ζῷον μὲ μίαν μάχαιραν, ἀπέκοψε τὰ χρήσιμα τεμάχια καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λάγκαν νὰ τα μεταφέρῃ πλησίον τῆς πυρᾶς. Ὁ Τζὼν Κὸρτ ἔριψεν εἰς αὐτὴν ἀγκαλίδα ξηρῶν κλάδων, οἱ ὁποῖοι ἤναψαν καὶ ἐκάησαν ταχέως, ἀφ' οὗ δὲ οὕτω ἐσχηματίσθη μία μεγαλοπρεπὴς ἀνθρακιά ὁ Κάμης ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ τεμάχια τοῦ ὀρεκτικοῦ κρέατος.

Κιβώτια μὲ δίπυρα καὶ κονσέρβας εἶχεν ἄφθονα τὸ κερβάνιον· ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνακτήσεως τούτων οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς. Ὅσα ἀφῆκαν οἱ ἀχθοφόροι, φεύγοντες, θά τα ἐποδοπάτησαν καὶ θά τα μετέβαλαν εἰς κόνιν οἱ ἐλέφαντες. Εὐτυχῶς εἰς τὰ δάση τῆς Κεντρῴας Ἀφρικῆς τὸ θήραμα ἀφθονεῖ, καὶ ὁ κυνηγὸς εἶνε πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ εὑρίσκῃ τροφήν, — ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστῆται μόνον μὲ κρέας ψητόν.

« Ἡ σφαῖρα τὸ ἄφισεν εἰς τὸν τόπον. » (Σελ. 97, στήλ. α'.)

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ταξειδιώτας μας, τὸ ζήτημα ἦτο νὰ μή τους λείψουν τὰ πρὸς θήραν ἀναγκαῖα. Ναὶ μὲν ὁ Τζὼν Κὸρτ, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Κάμης εἶχον πάρῃ μαζί των ἀπὸ μίαν καραμβίναν καὶ ἀπὸ ἓν ρεβόλβερ, ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἐπιδεξίως χειριζόμενα, θά τοις παρεῖχον μεγάλας ἐκδουλεύσεις· ἀλλ' ἔπρεπε πρὸ παντὸς καὶ αἱ φυσιγγιοθῆκαί των νὰ εἶνε ἐπαρκῶς ἐφωδιασμέναι. Ἐν τούτοις ὑπελογίσθη ὅτι, ἂν καὶ πρὶν ἐγκαταλείψουν τὸ ἀμάξιον εἰς τὴν τύχην του, παρεγέμισαν τὰ θυλάκιά των, μόνον πεντήκοντα βολὰς εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των. Ὁμολογουμένως, τὸ ἐφόδιον ἦτο ἀνεπαρκές, ἂν θὰ ἠναγκά-

ζοντο μάλιστα νάμυνθοῦν ἐναντίον θηρίων ἢ ἐναντίον ἰθαγενῶν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑξακοσίων χιλιομέτρων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Οὐμπάγκη. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὅμως, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἠδύναντο νὰ εὑρίσκουν τροφὰς χωρὶς πολὺν κόπον, εἴτε εἰς τὰ χωρία, εἴτε εἰς τὰ καταστήματα τῶν Ἱεραποστόλων, εἴτε καὶ εἰς τὰ πλοιάρια τὰ καταπλέοντα τὸν μέγαν παραπόταμον τοῦ Κόγγου.

Ἀφ' οὗ κατέπαυσαν τὴν πεῖνάν των διὰ τοῦ κρέατος τῆς ἰνγιάλας, τὴν δὲ δίψαν των διὰ τοῦ ὕδατος διαυγοῦς ρυακίου, ἑλισσομένου μεταξὺ τῶν δένδρων, οἱ τρεῖς των συνεκρότησαν συμβούλιον περὶ ἰτοῦ πρακτέου. Πρῶτος δὲ ὁ Τζὼν Κὸρτ ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Κάμη, ἕως τώρα ὁ Οὔρδαξ ἦτο ὁ ἀρχηγός μας. Μᾶς ηὗρε πάντοτε προθύμους νὰκολουθῶμεν τὰς συμβουλάς του, διότι τῷ εἴχαμεν ἐμπιστοσύνην . . . Τὴν ἰδίαν ἐμπιστοσύνην μᾶς ἐμπνέεις καὶ σύ, ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός σου καὶ τῆς πείρας σου... Εἰπέ μας, τί νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ κάμωμεν εἰς τὴν περίστασίν που εὑρισκόμεθα, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰκολουθήσωμεν τὴν γνώμην σου.

— Ναί, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ μεταξύ μας διαφωνία.

—Γνωρίζεις καλὰ τὴν χώραν, Κάμη, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁδηγεῖς τὰ κερβάνια, μὲ δεξιότητα καὶ ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσαμεν ἐξ ἰδίας πείρας. Εἰς αὐτὴν τὴν δεξιότητα, εἰς αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν κάμνομεν ἔκκλησιν καὶ τώρα, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μας λείψῃ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο.

— Κύριε Τζών, κύριε Μάξ, εἰμπορεῖτε νὰ βασισθῆτε εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

Καὶ ἔθλιψε τὰς χεῖρας, αἱ ὁποῖαι ἐτάθησαν πρὸς αὐτόν, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς χειρὸς τοῦ μικροῦ ἰθαγενοῦς.

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου ; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Εἶνε προτιμώτερον νὰ διασχίσωμεν τὸ δάσος, ἢ νὰ το περικάμψωμεν ἐκ δυσμῶν, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Οὔρδαξ ; . .

— Πρέπει νὰ το διασχίσωμεν, ἀπεκρίθη ἀδιστάκτως ὁ ὁδηγός. Δὲν θὰ ἐκτεθῶμεν εἰς τὸν κίνδυνον κακῶν συναπαντημάτων. Θηρία ἴσως ναί· ἰθαγενεῖς ὅμως ὄχι. Οὔτε Παχουΐνοι, οὔτε Δένκας, οὔτε Φοῦνδοι, οὔτε Βοῦγκοι, οὔτε ἄλλη φυλὴ τοῦ Οὐμπάγκη ἐρριψοκινδύνευσε ποτὲ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δάσος. Οἱ κίνδυνοι δι' ἡμᾶς θὰ ἦσαν μεγαλήτεροι εἰς τὴν πεδιάδα, προπάντων ἐκ μέρους τῶν νομάδων. Εἰς τὸ δάσος αὐτό, ὅπου τὸ κερβάνιον μὲ τὰ ἀμάξιά του δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κινηθῇ, ἁπλοῖ πεζοπόροι ἔχουν τὴν πιθανότητα νὰ εὕρουν δίοδον. Τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἂς διευθυνθῶμεν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, καὶ ἐλπίζω νὰ φθάσωμεν ἀσφαλῶς, χωρὶς νὰ παραπλανηθῶμεν, εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Ζόγγου.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς καταρράκτης φράσσει τὸν ροῦν τοῦ Οὐμπάγκη εἰς τὴν γωνίαν, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ ποταμὸς οὗτος, ἀφίνων τὴν πρὸς δυσμὰς διεύθυνσιν διὰ νὰ τραπῇ πρὸς νότον. Κατὰ τοὺς περιηγητάς, μέχρι τοῦ μέρους τούτου φθάνει ἡ ἐσχάτη ἄκρα τοῦ μεγάλου δάσους. Πέραν τοῦ καταρράκτου, ἤρκει νὰκολουθήσουν τὰς πεδιάδας ἐπὶ τοῦ παραλλήλου τοῦ Ἰσημερινοῦ, καὶ χάρις εἰς τὰ πολυάριθμα κερβάνια τὰ διασχίζοντα τὴν χώραν ταύτην, θὰ εὕρισκαν εὐκόλως καὶ τροφὰς καὶ μέσα μεταφορᾶς.

Ἡ γνώμη τοῦ Κάμη ἦτο λοιπὸν συνετή. Ἐκτὸς τούτου, τὸ δρομολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε, θὰ συνέτεμνε τὴν μέχρι τοῦ Οὐμπάγκη πεζοπορείαν. Ὅλον τὸ ζήτημα ἦτο τώρα: τί εἴδους προσκόμματα θὰ παρουσίαζον τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους; Ἀτραποὺς εὐβάτους βεβαίως δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἐκεῖ μέσα· τὸ πολὺ-πολὺ τίποτε σ υ ρ μ ά ς, στενὰς διόδους σχηματισθείσας ἐκ τῆς διαβάσεως ἀγρίων ζώων, βουβάλων, ρινοκέρων, καὶ ἄλλων βαρέων μαστοφόρων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔδαφος, βεβαίως θὰ ἦτο κατάφορτον ἀπὸ θάμνους, ἡ πυκνότης τῶν ὁποίων θὰπῄτει τὴν χρῆσιν πελέκεως, ἐν ᾧ ὁ ὁδηγὸς μόνον ἕνα μικρὸν πέλεκυν εἶχεν, οἱ δὲ σύντροφοί του ἁπλᾶ μαχαιρίδια. Ὁπωσδήποτε, δὲν θὰ ὑφίσταντο μεγάλας ἀργοπορίας, διαρκοῦντος τοῦ ταξειδίου.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ὁ Τζὼν Κὸρτ δὲν ἀντέτεινε πλέον. Ὅσον διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς κατευθύνσεως ὑπὸ τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων μόλις διέπερα τὸν πυκνὸν θόλον ὁ ἥλιος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀνήρχετο εἰς τὸ ζενίθ, περὶ τούτου δὲν ἔπρεπε νὰνησυχήσουν.

Τῷ ὄντι, ἓν εἶδος ἐνστίκτου, ὁμοίου πρὸς τὸ ἔνστικτον τῶν ζώων. — ἔνστικτον ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ καὶ εἰς μερικὰς ἀνθρωπίνους φυλάς, — ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Κινέζους παραδείγματος χάριν, καθὼς καὶ εἰς πολλὰ ἄγρια φῦλα τοῦ Φὰρ-Οὐέστ, νὰ κατευθύνωνται διὰ τῆς ἀκοῆς μᾶλλον καὶ τῆς ὀσφρήσεως παρὰ διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ νὰ εὑρίσκουν ἀσφαλῶς τὴν διεύθυνσιν ἀπὸ μερικὰ τεκμήρια. Ὁ Κάμης κατεῖχε τὸ προτέρημα τοῦτο εἰς σπάνιον βαθμόν, καὶ το ἀπέδειξε σαφῶς εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ὁ Γάλλος λοιπὸν καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἠδύναντο μέχρι τινὸς νὰ προστρέχουν εἰς τὸ ἔνστικτον τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς πλάνην, καὶ νάναγνωρίζουν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰκολουθήσουν, χωρὶς νὰ π ρ ο σ α ν α τ ο λ ί ζ ω ν τ α ι, (νὰ εὑρίσκουν δηλαδὴ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος), διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἡλίου.

Ὅσον διὰ τὰς ἄλλας δυσκολίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ διὰ μέσου τοῦ δάσους ὁδοιπορία, ἰδοὺ τί ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός:

—Κύριε Τζών, ἠξεύρω ὅτι δὲν θὰ παντήσωμεν μονοπάτια, ἀλλὰ ἔδαφος ἀποκλεισμένον ἀπὸ θάμνους, ἀπὸ βάτους, ἀπὸ ἀγκάθια, ἀπὸ ξεράδια, ἀπὸ δένδρα πεσμένα ἕνεκα γήρατος, ἀπὸ ἐμπόδια τέλος πάντων μεγάλα καὶ δύσκολα. Εἰμπορεῖτε ὅμως νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι ἕνα τόσον ἐκτεταμένον δάσος δὲν θὰ ποτίζεται ἀπὸ μερικοὺς ρύακας, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶνε βέβαια παραποτάμια τοῦ Οὐμπάγκη; . . .

— Ὅπως, παραδείγματος χάριν, ὁ ρύαξ που εἴδαμεν πρὸς δυσμὰς τοῦ γηλόφου, παρετήρησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Διευθύνεται πρὸς τὸ δάσος, καὶ διατί ἐκεῖ μέσα νὰ μὴ γίνεται ποταμός ; . . . Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰμποροῦμεν νὰ κατασκευάσωμεν μίαν σχεδίαν. . . νὰ συνδέσωμεν μερικοὺς κορμούς . . .

—Μὴν τρέχῃς τόσον, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ μὴν ἀφίνῃς τὴν φαντασίαν σου νὰ σε παρασύρῃ ἐπὶ σχεδίας εἰς τὸν ποταμὸν αὐτόν . . . τὸν ἀνύπαρκτον !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ἀνταμώθησαν οἱ τρεῖς καλοὶ φίλοι καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὸν συνηθισμένον τους περίπατον.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην καὶ οἱ τρεῖς ἐπρωτοφόρεσαν κάτι: ὁ πρῶτος ἕνα δακτυλίδι, ὁ δεύτερος ἕνα χρωματιστὸ ὑποκάμισο, ὁ τρίτος ὡραῖα παπούτσια.

Καθένας ἐκαμάρονε, κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ παρατηρήσουν τὸ καινούργιο του πρᾶγμα καὶ νὰ του εἰποῦν «μὲ γειά»· κανεὶς ὅμως δὲν τὸ κατώρθωνε, διότι ὅλοι ἐσυλλογίζοντο τὸ δικό των.

Ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαιναν βλέπουν στὸ δρόμο ἕνα σκοτωμένο σκυλί.

— Ποιὸς ἐσκότωσε ἐκεῖνο τὸ σκυλί ; ἐρωτᾷ ὁ πρῶτος, καὶ το δείχνει μὲ τὸ δάκτυλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσε τὸ δακτυλίδι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι περισσότερον ἔδειχνε τὸ δακτυλίδι παρὰ τὸ σκυλί.

— Ἐτοῦτο τὸ παιδί ! ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ δεύτερος μὲ καμάρι, καὶ βάζει τὴν παλάμην εἰς τὸ στῆθος, διὰ νὰ δείξῃ... τὸ χρωματιστὸ ὑποκάμισο.

— Νὰ χαθῇ τὸ παλιόσκυλο ! λέγει τότε ὁ τρίτος, καὶ σηκόνει τὸ πόδι διὰ νὰ του δώσῃ μίαν κλωτσιάν, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ νὰ δείξῃ τὰ παπούτσια του.

Ἐκατάλαβαν τότε ὁ ἕνας τὴν πονηριὰ τοῦ ἄλλου κ' ἐξεκαρδίσθηκαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ λόγος ἔμεινε, καὶ ἀπὸ τότε, ἅμα πρωτοφορῇ κανεὶς τίποτε καινούργιο, τοῦ λένε : «Ἐ, ποιὸς ἐσκότωσε ἐκεῖνο τὸ σκυλί ;»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 94.)

Ὅταν ὁ Οὔγος ἤρχισε πάλιν νὰ ἐμπήγῃ τοὺς πασσάλους του, καὶ καβαλικεύων εἰς τὸν ἕνα, νὰ ἐμπήγῃ ἄλλον, καὶ πάλιν ἄλλον, ἀναβαίνων ὁλονέν, — τὸν ἐπεριγέλασαν.

— Λίγο ἀκόμη νἀναιβῇς, θ α ζαλισθῇς! ἐφώναξεν ὁ Ρίζος.

Καὶ προσέθεσεν :

— Ἐγὼ θὰ βάλω τὴ σκάλα καὶ θἀναιβῶ. Ἔτσι θὰ ὑψωθῶ πέντε μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος· ἂν ἀπὸ ἐκεῖ κ' ἐπάνω δὲν εὕρω μέρος διὰ νὰ πατήσω καὶ νἀναρριχηθῶ χωρὶς βοήθειαν, τότε θὰ παραιτηθῶ.

Ἔκαμεν ὅ,τι εἶπεν. Ἔπειτα, δηλώσας ὅτι τὸ ἐγχείρημα ἦτο ἀδύνατον, ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Εὐτυχίου.

Ὁ Ἀλέξιος ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς τὴν κλίμακα καὶ μάλιστα τὴν ὑπερέβη κατὰ ἓν ἢ δύο μέτρα. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐζαλίσθη.

— Βοήθεια ! ἐφώναξε.

Καὶ ἐκατρακύλισεν ὡς σάκκος ἀλεύρου.

Ὁ Ρόκκος ἤθελε πολὺ νἀκολουθήσῃ τὸν Οὔγον. Ἐτοποθέτησε μάλιστα τὴν κλίμακα πλησίον του καὶ τῷ ἔδιδε τοὺς πασσάλους, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Οὔγος εἶπε:

—Θὰ ξανάλθω αὔριο καὶ θὰ ἐξακολουθήσω.

— Ἐγὼ ὄχι, μοῦ φθάνει τόσο, ἀπεκρίθη ὁ Ρόκκος.

Οἱ ἄλλοι εἶπαν τὸ ἴδιον. Μόλις καὶ μετὰ βίας συγκατετέθησαν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Οὔγου, νὰ πάρουν τὴν κλίμακα.

Καὶ εἰς ἄλον τὸν δρόμον ἐμουρμούριζαν διὰ τὴν πλῆξιν ποὺ τοις εἶχε προξενήσῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη.

— Σὺ τί λέγεις ; ἠρώτησαν τὸν σύντροφόν των.

— Τίποτε... Ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ τὸν ἀετόν. Διὰ νὰ τον ἰδῶ. πρέπει νἀναβῶ ἐκεῖ-ἐπάνω· καὶ διὰ νἀναβῶ, πρέπει νὰ κοπιάσω· λοιπὸν θὰ κοπιάσω.

— Θὰ εἶσαι μόνος καὶ σὲ προειδοποιῶ, εἶπεν ὁ Εὐτύχιος.

— Ἕως αὔριον εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῆτε καὶ νἀλλάξετε γνώμην.

— Ἐσκέφθήκαμεν καὶ σου λέγομεν ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ρίζος. Αὔριο θὰ πᾶμε νὰ ψαρέψωμε. Αὐτὸ θὰ εἶνε πιὸ διασκεδαστικὸν καὶ καθόλου κοπιαστικόν.

— Ναί, ναί, χάρισμά σου ὁ Βόλος ! εἶπαν μᾶ φωῆ ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόκκος.

— Πιὸ διασκεδαστικόν . . . ὄχι ὅμως γιὰ τὰ ψάρια ! παρετήρησεν ὁ εὐαίσθητος Εὐτύχιος.

Καὶ ἐχωρίσθησαν χωρὶς νὰ συμφωνήσουν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωΐ-πρωΐ, ὁ Οὔγος ἐξαναπῆγε εἰς τὸν Βόλον, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Μὲ πολὺν κόπον, διότι ἡ ζέστη ἦτο ὑπερβολικὴ καὶ ὁ γρανίτης ἔκαιεν, ἐνέπηξεν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλους πασσάλους. Τὴν ἐπαύριον ἔκαμε τὸ ἴδιον, ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει σήμεραν μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν παρὰ χθές.

Διότι βαθμηδὸν ἀποκτοῦσε πεῖραν καὶ δεξιότητα, καὶ ἀνεβοκατέβαινε πλέον διὰ τῶν πασσάλων μὲ τόσην εὐκινησίαν, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι αὐτὸ ἔκαμνεν εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.

Τέλος τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐπάτησε τὸ μικρὸν ὀροπέδιον τοῦ Βόλου.

Ἐκάθησεν, ὑπερήφανος ποῦ ἐπραγματοποίησε τὸ σχέδιόν του, καὶ ἐκύτταξε γύρῳ του, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἀετόν.

Τὸ πτηνὸν ἐστέκετο ἀκίνητον εἰς τὸ βάθος κοιλώματος, εὑρισκομένου εἰς τὴν βορεινὴν γωνίαν. Ἡ παράξενη αὐτὴ φωλεά, στενὴ εἰς τὸ ἄνοιγμα, ἐπλατύνετο ὀλίγον ἐφόσον εἰςεχώρει εἰς τὸν γρανίτην.

Πλησίον τοῦ ἀετοῦ, λείψανα θηράματος ἐμαρτύρουν περὶ τῆς φροντίδος, μὲ τὴν ὁποίαν τον ἔτρεφαν τὰ παιδιά του.

Ἀλλ' ἐκεῖνο που ἐξέπληξε τὸν Οὔγον, ἦτο ὅτι τὸ πτηνὸν δεν ἔδειξεν ἐχθρικὸς διαθέσεις, δὲν ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του ἢ νὰ φύγῃ.

Θαρραλέος, ἐτρύπωσεν εἰς τὸ κοίλωμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ πάλη τὴν ὁποίαν ἐφοβεῖτο ἀκόμη, δὲν θὰ εἶχε κακὰς συνεπείας δι' αὐτόν, καμμίαν πτῶσιν παραδείγματος χάριν.

Ἀλλά, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ παραλύσῃ τὴν δύναμιν τοῦ πτηνοῦ, ρίπτων κατ' αὐτοῦ τὴν θηλιάν, τὴν ὁποίαν εἶχε πάρῃ μαζί του ἐπίτηδες, — ὁ ἀετὸς ὕψωσε τὴν φωνὴν καὶ ὡμίλησεν ὡς ἄνθρωπος.

Ἦτο θαῦμα ; ἦτο παραίσθησις ; Δὲν ἠξεύρω. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ Οὔγος ἐνόησε τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀετοῦ.

— Θέλεις τὴν ζωήν μου ; Τί σου ἔκαμα ; ἠρώτα τὸ πτηνόν. Ἐγώ σε ἀγαπῶ, διότι εἶσαι γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός. Σὺ διατί με μισεῖς ;

— Δέν σε μισῶ. Ὑπακούω εἰς τὸ ἔνστικτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς συμβουλεύει νὰ καταστρέψωμεν ὅ,τι μᾶς βλάπτει ... Καὶ ποῖος θὰ ἠμποροῦσε νὰ μετρήσῃ πόσα πρόβατα καὶ πόσα πουλιὰ καταβροχθίζει ἕνας ἀετὸς εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του!

— Ἀλλὰ καὶ ποιος θὰ ἠμποροῦσε νὰ μετρήσῃ τὲς ἀλεποῦδες, τὲς νυφίτσες, τὰ κουνάβια καὶ τὰ βλαβερὰ πτηνά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ἀετὸς ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπον; Τὸ πρόβατόν που τρώγει, εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του . . . Δὲν ὀφείλει τίποτε εἰς τὸν ἄνθρωπον ἕνας ἀετός, ὅταν ζήσῃ ὅσον καιρὸν ἀπεφάσισεν ὁ Δημιουργός . . . Τί σκοπὸν εἶχες που ἀνέβης ἕως ἐδῶ ;

— Νὰ σε συλλάβω, νὰ στήσω παγίδα εἰς τοὺς ἀετιδεῖς σου, καὶ νὰ σας φονεύσω καὶ τοὺς τρεῖς. Δὲν θέλω νὰ φανῶ καλλίτερος ἀφ' ὅ,τι εἶμαι. Καὶ ἡ μόνη δικαιολογία μου εἶνε, ὅτι μᾶς ἀνέθρεψαν μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι σεῖς εἶσθε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν ποιμνίων μας καὶ τῶν ὀρνιθώνων μας.

— Ἄκουσε, παιδίον, εἶπεν ὁ ἀετός· εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου· δὲν ἔχεις παρὰ νὰ σφίξῃς αὐτὸ τὸ σχοινὶ διὰ νὰ με συλλάβῃς. Ἔπεσα εἰς τὸν βράχον αὐτόν, διότι αἱ πτέρυγές μου δὲν με βαστάζουν πλέον . . . Οἱ ὄνυχές μου ἐπάγωσαν ἐξαφνα ... Ἐτελείωσα τὸν δρόμον μου ... Ποσάκις εἶδα τὸν ἥλιον νἀνατέλλῃ ; Δὲν ἠξεύρω. Ἀλλ' ἤθελα νἀποθάνω εἰς τὴν φωλεάν μου. Τὰ παιδιά μου εἰς μάτην ἐδοκίμασαν νὰ με σηκώσουν ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ δεξιότης θὰ κατώρθωνεν ἴσως ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ἡ δύναμίς των. Δοκίμασε, σήκωσέ με, πήγαινέ με μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὑψοῦται πέρα, ἀντικρύ σου. Ἐκεῖ εἶνε ἡ φωλεά μου. Καὶ διὰ νἀνταμείψω τὸν κόπον σου καὶ τὴν καλωσύνην σου, θὰ σου φανερώσω τὸ μυστικὸν τῆς κυανῆς λίμνης.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἰδοὺ πιστὴ μετάφρασις τοῦ γράμματος:

«Ὁ Ζαφουράνας θέλει νὰ δηλητηριάσῃ ὅλους τοὺς μεγάλους ἀρχηγοὺς τῶν Βόερς, διὰ νὰ πάρῃ χρήματα καὶ νὰ ἐκδικηθῇ : τὸν Κροῦγερ, τὸν Ζουμπέρ, τὸν Στάϊν. . . ὅλους... ὅλους. Τρέξετε γρήγορα νὰ τον ἐμποδίσετε.»

Ἡ Γουϊλελμίνα ἔγινε πελιδνή.

—Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ σχέδιον ποῦ ἔκαμεν ὁ ἐλεεινὸς Κινέζος . . . ἐψιθύρισε. Καὶ νὰ μὴ μαντεύσω τίποτε ! . . . Ὦ, Θεέ μου ! εἴθε νὰ μὴν εἶνε πολὺ ἀργά !

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἐφόρτωσε τὸ κυνήγιον εἰς τὴν ράχην τοῦ Μαριμπῆ καὶ ἐξεκίνησε νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Τί νὰ κάμω ; ἐσυλλογίζετο μὲ ἀπελπισίαν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὰ δύο παιδιά· ἂν ὅμως ἐξακολουθήσω νὰ τους κάμνω τὸν ὁδηγόν, ποῖος θὰ σώσῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Τράνσβααλ ; . . .

Ποτὲ τὸ δυστυχισμένον κοράσιον δὲν εὑρέθη εἰς τόσω σκληρὰν θέσιν.

Ἀφ' ἑνὸς ἡ σωτηρία τῶν δύο μικρῶν, ἀφ' ἑτέρου ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος της· ὁποῖον δίλημμα !

Τὸ Τράνσβααλ, χωρὶς τοὺς ἀρχηγούς του, θὰ ἦτο ὡς σῶμα ἀποκεφαλισμένον.

Ἀχ ! διατὶ ἐκείνη ἡ τρελὴ Εἰρήνη νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδιά της ; . . . Διατὶ αὐτὴ ἡ ἰδία νἀκούσῃ τὴν τρελήν; . . Μία Βοεροπούλα, ὅταν ἡ πατρίς της κινδυνεύῃ, εἰμπορεῖ νἀσχολῆται μὲ ἄλλο

πρᾶγμα, παρὰ μὲ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος της ;

Τοιαῦτα ἐσυλλογίζετο πυρετωδῶς ἡ Γουϊλελμίνα τρέχουσα. Ἀλλὰ τὴν ἀπελπισίαν της διεδέχθη ταχεῖα ἀπόφασις :

Ἅμα διήρχετο τὰ σύνορα, θὰ ἐπλησίαζε τὸ πρῶτον βοερικὸν ἀπόσπασμα ποῦ θὰ συνήντα, θὰπεκάλυπτε τὴν ἄτιμον συνωμοσίαν, καὶ ἐν ᾧ οἱ ἱππεῖς θὰ ἔτρεχαν ἐν σπουδῇ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς κινδυνεύοντας ἀρχηγούς, ἐκείνη θὰ κατήρχετο εἰς τὴν Λαϊδυσμιθ καὶ θὰ παρέδιδε τὰ παιδιὰ εἰς τὴν θείαν Παυλίναν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῇ ἀπέδωκε τὴν συνήθη της ἠρεμίαν.

Τότε ἐσυλλογίσθη πάλιν τὸ γράμμα. Ποῖος νὰ το ἔγραψεν ἄρά γε ;

Κανεὶς ἄλλος βέβαια, παρὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο συνενόχους. Καὶ φυσικὰ ὁ Σελέσκος. Θὰ ἠθέλησε, φαίνεται, προδίδων τὴν συνωμοσίαν, νὰ παίξῃ κανένα ἄσχημον παιγνίδι ποῦ Ζαφουράνα.

Τοῦ Σελέσκου ὁμως ποῖον νὰ ἦτο τὸ σχέδιον ; Τί νὰ εἶχε σοφισθῇ αὐτός ; Τί ἀτιμίαν ἡτοιμάζετο νὰ πράξῃ ;

Εἰς μάτην τὸ κοράσιον ἔθιξε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν· καμμία ἀπάντησις δὲν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν της.

Ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν μείνῃ ἡ Εἰρηνούλα καὶ ἡ Λενέττα . . .

Διὰ νὰ μή τας ἀνησυχήσῃ, προσεπάθει νὰ φαίνεται ὅσον τὸ δυνατὸν ἤρεμος, καὶ μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη ἐπροχώρει. . .

— Ἐγὼ εἶμαι! ἐφώναξε, προβάλλουσα ἀπὸ τὴν λόχμην.

Ἡ Κάνυα δὲν ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξίν της. Τοῦτο την ἐξέπληξε.

Μ' ἓν βλέμμα ἠρεύνησε τὸ μέρος, ὅπου εἶχαν μείνῃ τὰ δύο κοράσια.

Ἦτο ἔρημον.

Τὰ παιδία, ἡ Κάνυα, τὰ δύο ἄλογα, —ὅλα ἐχαν γίνῃ ἄφαντα !

Φρικῶδες προαίσθημά την κατέλαβε.

Ἐφώναξε . . . καμμία φωνὴ δὲν ἀπεκρίθη. Ὁ Μαριμπῆς, διαταχθεὶς νὰνιχνεύσῃ, ὀσφράνθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἔδαφος, ἔπειτα ἐξώρμησεν ἐμπρός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς κυρίας του.

Μία σκέψις ἐγεννήθη αἴφνης εἰς τὸν νοῦν τῆς Γουϊλελμίνας

Ἔκλεψαν τὰ παιδιά. Μὴν ἦτο αὐτὸ τὸ σχέδιον τοῦ Ζουλοῦ !

— Αὐτὸ εἶνε ! αὐτὸ εἶνε βέβαια ! Διατί νὰ μή το συλλογισθῶ ἐνωρίτερα ; . . Θὰ ζητήσῃ λύτρα, τὰ ὁποῖα εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ του δώσουν... Μᾶς ἠκολούθησεν ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ, ζητῶν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν . . . Ἡ ἀπουσία τοῦ Μαριμπῆ διηυκόλυνε τὰ σχέδιά του... Καὶ τώρα, πῶς θὰ εὕρω τὰ παιδιά ;

«Ἤρχισε γενναίως νὰ καταβαίνῃ.» (Σελ.100, στ. γ'.)

Ὁ Μαριμπῆς εἶχε σταματήσῃ. Ἔχουσα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὄσφρησιν τοῦ συντρόφου της, ἡ Γουϊλελμίνα τὸν ἐμμήθη.

Ἦτο παρὰ τὸ χεῖλος κρημνώδους χαράδρας, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἔρρεε πηγή, ἐξωγκουμένη ἀπὸ τὴν πτῶσιν μικροσκοπικοῦ καταρράκτου.

Ὁ Μαριμπῆς ἀφῆκε βρυχηθμὸν ὀργῆς.

Κάτω, τὸ ὕδωρ τοῦ καταρράκτου ἐπάφλαζεν, ἄφριζε, ἔτρεχε κατὰ μῆκος στενῆς διώρυγος, καὶ τέλος ἐχύνετο εἰς μίαν μεγάλην τρύπαν.

Ὁ Μαριμπῆς ἐκτυποῦσε μὲ τὸ πόδι τὸ χεῖλος τῆς χαράδρας, θυμώμενος ἀκόμη.

Τότε ἐπῆρε ὁρμήν, ἔκαμεν ἕνα θαυμαστὸν πήδημα καὶ εὑρέθη εἰς τὸ ἀπέναντι χεῖλος τῆς χαράδρας, τὸ σκεπασμένον ἀπὸ χλόην.

Ἐκεῖ, ἀφ οὗ πρὸς στιγμὴν ἀνεμέτρησε τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, ἤρχισε νὰ κατέρχεται διὰ τοῦ κρημνοῦ, στηρίζων τοὺς ἰσχυροὺς του γαμψόνυχας εἰς τὰς προεξοχὰς τοῦ βράχου, σκεπασμένας ἀπὸ βρῦον κοντὸν καὶ ξηρόν.

Ἅμα ἔφθασε κάτω, ὁ Μαριμπῆς ἐσταμάτησε. Τείνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν τρύπαν, ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς λύσσης.

Ἡ Γουϊλελμίνα παρηκολούθει ἀγωνιωδῶς ὅλα του τὰ κινήματα. Τὸ ἔνστικτον δὲν ἠμποροῦσε νὰπατήσῃ τὸν Μαριμπῆ.

— Ἐκεῖ θὰ εἶνε ! ἐσυλλογίσθη ἡ Βοεροπούλα φρίττουσα.

Ἐζήτει κανὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ καταβῇ, καὶ τὸ βλέμμα της ἐσταμάτησεν εἰς μίαν ἰτέαν πολὺ ἐπικλινῆ, τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο ἄνωθεν τῆς ἀβύσσου οἱ μακροὶ ὑπόλευκοι κλῶνες.

Ἀμέσως ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της, ἔλυσε τὸ σχοινίον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε δέσῃ τὰ φονευμένα ζῷα, ἔδεσε τὴν μίαν του ἄκραν στερεῶς ἀπὸ τὸν ἰσχυρότερον κλῶνον τοῦ δένδρου, ἐτύλιξεν εἰς τὴν μέσην της τὴν ἄλλην ἄκραν, καὶ ἤρχισε γενναίως νὰ καταβαίνῃ, βοηθουμένη διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

Ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ ὁ Μαριμπῆς, κατέβη ὀλίγα μέτρα χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν· ἔπειτα ὅμως οἱ πόδες της εὑρέθησαν εἰς τὸ κενόν.

Τότε ἐπιάσθη μὲ ὅλην της τὴν δύναμην ἀπὸ τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον, καθὼς ἐταλαντεύετο, τὴν ἐκτυποῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ βράχου.

Ἡ Γουϊλελμίνα ἐξηκολούθησε νὰ καταβαίνῃ, καὶ ἔφθασεν οὕτω μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

Τότε παρετήρησεν ἐν λωρίον δερμάτινον ἐπιπλέον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφρῶν...

Τὸ ἐτράβηξε.

Πρὸς μεγάλην της ἔκπληξιν, εἶδε νὰνακύψῃ ἡ μεγάλη κεφαλὴ τῆς Κάνυας, ἀναίσθητος.

Με μεγαλον κόπον ἀνείλκυσε τὸ ζῷον καί το ἀπέθεσεν εἰς τὴν πέτραν· ἔπειτα, ἐξεδίπλωσε τὸ σχοινίον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο κρεμασμένη, καὶ κατῆλθεν οὕτω μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς ἀβύσσου.

Ἡ ἀγωνία της δὲν περιγράφεται. . . Εἶχον ριφθῇ λοιπὸν καὶ τὰ δύο κοράσια ἐκεῖ, ὅπως ἡ Κάνυα ;

Τίποτε... τίποτε... δὲν ὑπῆρχε τίποτε, παρὰ ὁ βράχος.

Ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Κάνυας, σφιχτοδεμένης μὲ τὸ δερμάτινον λωρίον.

Ἤρχισε νὰ συνέρχεται.

Τὸ πιστὸν ζῷον πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθη γενναίως τὰ κοράσια. Ὁ λῃστὴς μὴ τολμῶν νὰ μετρηθῇ μαζί του, τὸ παρέλυσε μὲ τὸ δυνατὸν σφίξιμον τοῦ λωρίου, ἔπειτα τὸ ἔσυρε μέχρι τῆς χαράδρας καί το ἔρριψεν εἰς τὸ νερόν.

—Αὐτὸ θὰ ἔγινε πρὸ ὀλίγου, ἀφ' οὗ ἡ Κάνυα δὲν ἐπνίγη, ἐσκέφθη ἡ Γουϊλελμίνα· ἀλλὰ πῶς νὰ τον καταδιώξω, ἀφ' οὗ μοῦ ἐπῆρε τὸ ἄλογόν μου.

Μὲ θαυμασίαν εὐκινησίαν, τὸ γενναῖον κοράσιον, ἀφ' οὗ ἀνεπαύθη ὀλίγον, ἀνῆλθεν ἀπὸ τὴν χαράδραν.

Μόλις ἐλυτρώθη ἀπὸ τὰ δεσμά της,

ἡ Κάνυα ἐπεβεβαίωσε διὰ τῶν κινημάτων της τὰς ὑποθέσεις τῆς Γουϊλελμίνας.

Ἤθελε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς νότον, ἀκολουθοῦσα ἀκριβῶς τὰ ἴχνη τῶν δύο ἀλόγων, τὰ ὁποῖα χάρις εἰς αὐτὴν διέκρινεν ἡ Γουϊλελμίνα.

Ἐν τούτοις τὸ κοράσιον ἔμενεν εἰς ἀμηχανίαν.

«Λενέττα, ἀγαπητή μου μικρούλα,— ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἤθελα πολὺ νὰ τρέξω νά σ' εὕρω, ἀλλά . . . εἶμαι Βοεροπούλα . . . ἡ πατρὶς πρὸ παντός ! »

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, μὲ τὸ μέτωπον συνωφρυωμένον.

Ἔξαφνα ἐφάνη ὅτι ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν της. Θωπεύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν Κάνυαν, ἡ ὁποία ἦτο ἐξηγριωμένη, ἤρχισε νὰ ζητῇ κάτι, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους εὗρε.

Ἦτο ἕνα πεπόνι. Μὲ τὴν μάχαιράν της ἔκοψε μίαν φέταν, τῆς ἔβγαλε τὴν ψίχαν καί την ἔξυσε καλά, ἕως ὅτου ἔμεινεν ὁ φλοιὸς καθαρώτατος. Ἔπειτα, μ' ἕνα μακρὺ ἀγκάθι, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις.

Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐξώδευσεν ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας· τόσον ἐπρόσεξε νὰ σχηματίσῃ εὐανάγνωστα τὰ γράμματά της.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, ἔκοψεν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν γούναν τῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἐκεῖ εἰς τὰ χόρτα, ἐτύλιξε τὴν φέταν τοῦ πεπονιοῦ μὲ αὐτὸ καὶ την ἔδεσε στερεὰ εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς Κάνυας.

— Εἰς τὸ Ζοννενστράαλε ! εἶπε πρὸς τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενε τὰς διαταγάς της.

Ἡ σκύλλα ἔφυγεν ὡς βέλος.

Ὁ Μαριμπῆς ἔκαμε νὰ την ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἡ Γουϊλελμίνα τον ἐκράτησε.

— Ὄχι, Μαριμπῆ, σὺ θὰ μείνῃς μαζί μου . . . Ἔχομεν ἄλλη δουλειά . . . ἔννοια σου, καὶ ἡ Κάνυα θὰ ἔλθῃ νὰ μας εὕρῃ . . . Ἔμπρός ! καὶ εἴθε νὰ μή φθάσωμεν ἀργά ! . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΜΙΑ ΦΕΤΑ ΠΕΠΟΝΙΟΥ

Περίλυποι, ὁ Γκὺ Λακὼς καὶ ἡ μὶς Φλώρυ συνωμίλουν περὶ τῶν δραπετίδων.

Ἀφότου ἔφυγαν, δηλαδὴ πρὸ πέντε ἡμερῶν, ἡ παιδαγωγὸς καὶ ὁ νέος ἔζων εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν.

Ἐξηρευνήθη ἡ περίχωρος εἰς ἀκτῖνα πολλῶν λευγῶν, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθήμενοι ἐπὶ ξυλίνου θρανίου εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀγροκηπίου, ἡ Μὶς καὶ ὁ Γκὺ ἐσκέπτοντο νὰναχωρήσουν τὴν ἐπαύριον, παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβεβαίωνεν, ὅτι τὰ κοράσια, συντροφευμένα ἀπὸ τὴν Γουϊλελμίναν, δὲν διέτρεχον κανένα κίνδυνον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ἕνα πρωΐ, ὁ Φασουλάκης βγῆκε περίπατο. Ἐκεῖ ἀπάντησεν ἕναν Ἱππότην, ἁρματωμένον ὅπως αὐτὸς μὲ ὁλόκληρη πανοπλία. Ἡ περικεφαλαία του εἶχε μάσκα, καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἐφαίνετο. Εἰς τὴν ἀσπίδα του ἐπάνω ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα χρυσὸ φεγγάρι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπλησίασε τὸν Δὸν Κιχώτην καὶ του εἶπε :

— Εἶμαι ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου, καὶ ἦλθα γιὰ νὰ σε πολεμήσω. Θὰ μονομαχήσωμε, καὶ ἂν νικήσω, ἰδοὺ τί ἀπαιτῶ ἀπὸ σέ : Νὰ γυρίσῃς εἰς τὸ σπίτι σου, καὶ ὁλόκληρο χρόνο νὰ μὴν πιάσῃς σπαθὶ 'στὸ χέρι σου. Δέχεσαι ;

— Δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Φασουλάκης, βεβαιότατος ὅτι αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ νικητής.

Τότε οἱ δύο Ἱππόται χωρίζονται, καὶ πάλιν ἐφορμοῦν ὁ ἕνας ἐναντίον ποῦ ἄλλου, μὲ τὰ κοντάρια μπροστά.

Τὸ ἄλογο τοῦ Ἱππότου τῆς Πανσελήνου ἔτυχε νὰ εἶνε ζωηρότερο· καὶ πέφτει ἐπάνω 'στὸν Ἀχαμνόωντα, καί τον σκουντᾷ μὲ τόσην ὁρμή, πού τον ρίχνει κάτω μαζὶ μὲ τὸν Δὸν Κιχώτη.

Τότε ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου ἀκουμπᾷ τὸ κοντάρι του εἰς τὸ στῆθος τοῦ Φασουλάκη καί του λέγει :

— Ἀνδρεῖε Δὸν-Κιχώτη, ὁμολογεῖς ὅτι ἐνικήθης ; — Τρύπησέ με μὲ τὸ κοντάρι σου· πάρε μου καὶ τὴ ζωή, ἀφ' οὗ μοῦ πῆρες τὴν τιμή ! ἀπαντᾷ στενάζοντας ὁ δυστυχισμένος Φασουλάκης.

— Ποτέ ! λέγει ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου. Ἐγὼ νὰ σκοτώσω τέτοιον ἀνδρεῖον Ἱππότην ; Σὲ παρακαλῶ ὅμως πολύ, κύριε Φασουλάκη Δὸν-Κιχώτη, νὰ θυμηθῇς ἐκεῖνο πού μου ὑποσχέθηκες.

[Προσεχῶς τὸ τέλος] Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΑΤΑ τὴν παράδοσιν, ὁ Μάρτης ἔρχει δύο γυναῖκας. Ἡ μία εἶνε εὔμορφη καὶ ἡ ἄλλη ἄσχημη. Ὅταν ὁ Μάρτης βγαίνῃ περίπατον μὲ τὴν εὔμορφην, ὁ καιρὸς εἶνε λαμπρός· ὅταν βγαίνῃ ὅμως μὲ τὴν ἄσχημην, ὁ καιρὸς εἶνε κακὸς καὶ ψυχρός.

Ἡ παράδοσις, βλέπετε, ἐξηγεῖ ποιητικώτατα καὶ εὐφυέστατα τὰς ἀποτόμους αὐτὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ὁ ἄστατος Μάρτιος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι φέτος ἡ ἀστασία του ὑπερέβη κάθε ὅριον. Ἀπὸ τὸ θέρος μᾶς ἐπηδοῦσεν εἰς τὸν χειμῶνα, καὶ ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν εἰς τὸ φθινόπωρον. Πότε ἔβρεχε, πότε ἐφυσοῦσε, πότε ἐχιόνιζε, πότε ὁ ἥλιος ἔκαιεν ὅπως τὸν Ἰούνιον καὶ πότε ἦτο χλιαρὸς καὶ γλυκὺς ὅπως . . . τὸν Μάρτιον. Ἐκοιμώμεθα μὲ χιονοστρόβιλον, κ' ἐξυπνούσαμεν μὲ θαυμασίαν λιακάδαν. Τὴν μίαν ἡμέραν ἐζεσταινόμεθα καὶ χωρὶς ἐπανωφόρι, καὶ τὴν ἄλλην ἠθέλαμεν γούνα. Τί τὰ θέλετε! πολὺ εὔμορφη πρέπει νὰ εἶνε ἡ εὔμορφη γυναῖκα τοῦ Μάρτη, ἀλλὰ παρα πολὺ ἄσχημη ἡ ἄσχημη . . .

Μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ποῦ ὁ Μάρτης, φαίνεται, εἶχε βγῆ περίπατον μὲ τὴν εὔμορφην, ἐπῆγα κ' ἐγὼ τὸ τραῖνον κ' ἐπῆγα εἰς τὴν Κηφισσίαν. Ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴν Ἄνοιξιν ἐκ τοῦ πλησίον. Μὴ γελᾶτε διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἔκφρασιν. Τὸ ἴδιον εἶνε νὰ βλέπῃ κανεῖς τὴν Ἄνοιξιν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἴδιον νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν ἐξοχήν; Νομίζω ὅτι ἡ ὄψις τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως δὲν μεταβάλλεται πολὺ μὲ τὴν νέαν ἐποχήν· ἐν ᾧ τὰ δένδρα, οἱ ἀγροί, τὰ βουνά ... Ἄ, ὄχι, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Ἐδῶ εὑρίσκεται κανεὶς πλησιέστερον εἰς τὰ θέλγητρα τῆς Ἀνοίξεως, ἐδῶ τὴν βλέπει ἐκ τοῦ πλησίον.

Καὶ τὴν εἶδα. Καὶ τὸ θέαμα ἦτο τόσῳ θαυμάσιον, ὥστε εἶπα: Ἂς ἀφήσωμεν δι' ὀλίγον τὰ σοβαρὰ ζητήματα, ἂς τὰ λησμονήσωμεν ὅλα, καὶ ἂς προσκαλέσω ἐδῶ τοὺς νεαρούς μου φίλους νὰ συνεορτάσωμεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πανήγυριν τῆς φύσεως.

Ἂς τους προσκαλέσω νὰ θαυμάσωμεν μαζὶ τὰ ὑπέρλαμπρα χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐστολίσθη γῆ καὶ οὐρανός. Νὰ δρέψωμεν ἕνα κρῖνον τοῦ ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον μεγαλοπρεπές, ὥστε οὔτε ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ δὲν ἦτο ἐνδεδυμένος ὅπως αὐτό . . . Νὰ πολαύσωμεν τὸ θέαμα τῆς ἀπεράντου πρασινάδας, τὴν ὁποίαν στολίζουν μυριάδες λευκοκιτρίνων μαργαριτῶν, καὶ ἀμέτρητοι παπαροῦναι αἱμοσταγεῖς, καὶ πλήθη ἀνεμωνῶν ὀψίμων, καὶ ἀπειρία ἀνθυλλίων πολυχρώμων. «Ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα κ' ἔχουν περίσσια κάλλη» διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν στίχον τοῦ Σολωμοῦ. Νὰ παραστῶμεν εἰς τὴν χαρὰν τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν νὰ καλύπτουν τοὺς γυμνοὺς κλάδους μὲ τοὺς πρώτους πρασίνους βλαστούς. Νὰ ἀναπνεύσωμεν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας τὸν μυρωμένον καὶ ζωογόνον αὐτὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος κατέρχεται ἀπὸ τὰ βουνά, ἀπάγων ὅλα τὰ ἀρώματα τῶν πευκώνων . . .

Ὦ, μὲ πόσην προθυμίαν θὰ με ἀκολουθήσετε! καὶ ποία πανήγυρις εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτήν; ποία ὡραιότης εἶνε λαμπροτέρα ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς ἀνοίξεως; ποία χαρὰ μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν μᾶς χαρίζει αὐτή;

. . . . . .

Ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἡμέραν τὴν ἐπεράσαμεν εἰς τὴν ἐξοχήν. Εἴδατε; δὲν μας ἔκαμνε καρδιὰ νὰ φύγωμεν. Ἀλλ' εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν . . . ὁ ἥλιος δύει.

Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν. Ἀλλὰ τί βλέπω; Ἄλλοι στολισμοὶ ἐδῶ, ἄλλα χρώματα, ἄλλη πανήγυρις. Παντοῦ δάφναι καὶ μύρτα, παντοῦ σημαῖαι γαλανόλευκοι. Τί συμβαίνει; . . . Ἄ, εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς 25 Μαρτίου. Αὔριον ἔχομεν τὴν ἐθνικὴν ἑορτήν,— τὸ Ἔθνος ἑορτάζει τὴν Ἄνοιξίν του. Μία χελιδὼν διασχίζει τὸν ἀέρα μὲ τὴν γοργήν της πτῆσιν τερετίζουσα. Καὶ τὸ κελάδημά της τὸ γλυκὺ καὶ θριαμβευτικόν, ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὦτά μου ὡς ἐπινίκειος ὕμνος καὶ δοξολογία. Ἡ φύσις μὲ τοὺς ἤχους της, μὲ τὰ ἀρώματά της καὶ μὲ τὰ χρώματά της, συνεορτάζει ἡ μία Ἄνοιξις χαιρετᾷ τὴν ἄλλην . .

Δὲν θὰ σας περιγράψω πῶς ἑορτάσθη φέτος ἡ 25 Μαρτίου. Εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον δὲν καθυστέρησεν ἀπὸ ἄλλα ἔτη κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ μεγαλοπρεπεστέρα καὶ ἐνθουσιωδεστέρα ἑορτὴ ἐτελέσθη, ὅπως πάντοτε, εἰς τὴν καρδίαν ἑκάστου Ἕλληνος.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σχήματα.— Εἶνε συμπλέγματα ἀπὸ λέξεις ἐχούσας ἓν ἢ περισσότερα στοιχεῖα κοινά, καὶ εἰς ὡρισμένην θέσιν, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ συμπλέκωνται καταλλήλως καὶ νὰ ποιοῦνται ἓν σχῆμα ὡρισμένον καὶ κανονικόν. Εἴς τινα τῶν σχημάτων (κυβόλεξον, δικτυωτόν, ρόμβος) αἱ αὐταὶ λέξεις ἀναγινώσκονται ὁριζοντίως καὶ καθέτως· εἰς ἄλλα σχήματα (γωνία, πυραμίς, παραλληλόγραμμον) ἄλλαι λέξεις ἀναγινώσκονται ὁριζοντίως καὶ ἄλλαι καθέτως· τέλος εἴς τινα σχήματα (τετράγωνον, τρίγωνον, σταυρός, ἀστήρ) αἱ λέξεις συνδέονται ἁπλῶς πρὸς ἀλλήλας δι' ἑνὸς κοινοῦ στοιχείου.

Οἱ γενικοὶ κανόνες τῶν σχημάτων εἶνε οἱ ἑξῆς:

α'.) Τὸ σχῆμα παριστάνεται συνήθως δι' ἀστερίσκων. Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει ἓν γράμμα. Ὅταν ὑπάρχῃ καὶ λέξις ἀναγινωσκομένη καθέτως (ὅπως εἰς τὰς πυραμίδας, γωνίας, κτλ.) πρὸς διάκρισιν σημειόνομεν τὰ σοιχεῖα της δι' ἄλλου σημείου, παραδείγματος χάριν διὰ σταυρῶν.

β'.) Κάθε λέξις τοῦ σχήματος ὁρίζεται συντόμως καὶ αἰνιγματοειδῶς. Ἂν ἡ λέξις εἶνε *Ἀμώς*, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν: προφήτης· διὰ τὸν *ἥλιον*: οὐράνιον σῶμα, κτλ. Ὁ ὁρισμὸς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε ἔμμετρος ὅπως εἰς τοὺς λεξιγρίφους.

γ'.) Ἐνίοτε δὲν ὁρίζομεν τὰς λέξεις τοῦ σχήματος, ἀρκούμενοι νὰ φανερώνωμεν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ μερικὰ ἐκ τῶν στοιχείων του καὶ νὰ ζητοῦμεν τὴν συμπλήρωσιν τῶν λοιπῶν. Ἄλλοτε πάλιν δὲν παριστάνωμεν τὸ σχῆμα δι' ἀστερίσκων, ἀρκούμενοι εἰς τὸν ὁρισμὸν τῶν ἀποτελουσῶν αὐτὸ λέξεων.

δ'.) Αἱ λέξεις τοῦ σχήματος δὲν πρέπει νὰ εἶνε πάρα πολὺ σπάνιαι καὶ ἐξεζητημέναι, διὰ νὰ μὴ καταντᾷ ἄλυτον· ὁ δὲ συνδυασμὸς αὐτῶν τοιοῦτος, ὥστε τὸ σχῆμα νὰ ἐπιδέχεται *μίαν μόνον* λύσιν.

ε'.) Ἀπαγορεύεται νὰ μεταχειριζώμεθα εἰς τὰ σχήματα τὰς κλιτὰς λέξεις ἄλλως εἰμὴ κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἑνικοῦ, ὅταν εἶνε ὀνόματα, καὶ κατὰ τὸ α' πρόσωπον τῆς ὁριστικῆς τοῦ ἐνεστῶτος, ἂν εἶνε ρήματα. Ἐξαιροῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀπαντῶσαι μόνον κατὰ πληθυντικὸν ('Ἀθῆναι, Πάτραι, δύσμαι, ἐτησίαι, σταθμὰ κτλ.) καὶ τὰ ἀπρόσωπα ρήματα, δεῖ, χρή, κτλ. Ἐξαίρεσις γίνεται κάποτε καὶ διὰ τὰς ἀντωνυμίας.

ς'.) Ἡ ὀρθογραφία εἰς τὰ σχήματα εἶνε ἀπαραίτητος καὶ πρέπει νὰ τηρῆται ἀπαρεγκλίτως.

Ταῦτα ἐν γένει περὶ σχημάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλα. Περὶ τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν θὰ ὁμιλήσωμεν ἰδιαιτέρως μεθαύριον.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΠΑΪΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεῖος τοῦ *Εὐφυοῦς Βλακὸς* τὸν ἐρωτᾷ ποῖον γύμνασμα μὲ τοὺς κοντοὺς τοῦ ἀρέσει περισσότερον.

Καὶ ὁ *Εὐφυὴς Βλάξ* ἀπαντᾷ μὲ ὕφος εὐχαριστημένον:

— «Τοὺς κοντοὺς καταθέσατεεέ!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀβακούμ

* * *

— Ἀγαπᾷς τὸν δάσκαλό σου; ἐρωτᾶται ὁ *Ἀβακούμ*.

— Ὄχι τόσο. . .

— Γιατί;

— Γιατί αὐτὸς δὲν ἀρρωσταίνει σὰν τὸν δάσκαλο τοῦ Τάκη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐφυοῦς Βλακός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Σᾶς ὑπεσχέθην, ὅτι εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον θὰ ἐδημοσίευα τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος. Δυστυχῶς ἔκαμα λάθος εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μου καὶ ἀναγκάζομαι νὰ καθυστερήσω ὀλίγον τὴν δημοσίευσιν. Διότι, καὶ μὲν ἡ προθεσμία ἔληγε τὴν 15 Μαρτίου, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ σας γράφω (22 Μαρτίου) δὲν συνεκεντρώθησαν ἀκόμη τ' Ἀποτελέσματα. Ἔχω εἴδη λάβῃ πολλὰς ἐπιστολὰς ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μὲ ξεσπαθώματα φίλων μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν νέων συνδρομῶν δι' ἐπιταγῶν. Ἀλλ' αἱ ἐπιταγαὶ δὲν ἔφθασαν ἀκόμη, καὶ συνεπῶς οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν ἐνεγράφησαν (διότι οὐδεὶς ἐγγράφεται ἂν δὲν ληφθῇ πρῶτα τὸ ἀντίτιμον.) Πῶς νὰ δημοσιεύσω λοιπὸν τ' Ἀποτελέσματα; Νὰποκλείσω τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν; θὰ ἦτο πολὺ ἄδικον διότι καὶ αὐτοὶ ἔστειλαν τὰ ξεσπαθώματά των ἐγκαίρως. Ἀδιάφορον ἂν ἐβράδυναν νὰ φθάσουν. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν ν' ἀναβληθῇ ἡ δημοσίευσις τῶν Ἀποτελεσμάτων, μέχρι τῆς λήψεως τῶν ἐπιταγῶν καὶ τῆς ἐγγραφῆς ὅλων τῶν ἀναγγελθέντων νέων συνδρομητῶν. Τότε τἀποτελέσματα θὰ εἶνε σωστά, καὶ δὲν θἀδικηθῇ κανείς.

Θαυμάσιον τὸ διήγημα τὸ ὁποῖον μετέφρασες, *Φιλόπατρις Ἰὰς* [ΕΕΕ] καὶ εὐφυεστάτη ἡ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας το συνώδευσες. Μία καλὴ σύμπτωσις μὲ ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νὰ σου ὁμιλήσω ἐκτενῶς διὰ τὴν μετάφρασιν· Ὁ συνεργάτης μου κ. Φωκίων Θαλερὸς διεσκεύασε πρὸ πολλοῦ τὸ αὐτὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσω ἀργότερα. Τότε θὰ κάμῃς τὴν σύγκρισιν καὶ θὰ ἴδῃς μόνη σου εἰς ποίαν μέρη ἐπέτυχες καὶ εἰς ποῖα δὲν ἐπέτυχες τόσον.

Λοιπόν, *Θεαγένη*, «εἰσῆλθες εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως, τὸν ὁποῖον ἐκλήθημεν ὅλοι εἰς τὴν γῆν νἀγωνισθῶμεν.» Ὑπάρχει ὡραιότερον τούτου; καὶ τώρα, πῶς εἰμπορῶ νὰ σε φαντασθῶ λυπημένον, διότι ἠναγκάσθης νὰ προτιμήσῃς τὸ ἐμπόριον ἀντὶ τῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν ὠνειροπόλεις; . . . Νὰ ἡ ὥρα τώρα, νὰ θέλῃς καὶ συλλυπητήρια! Ὄχι, φίλε μου, ἀπεναντίας σε μακαρίζω. Τὸ στάδιον ποὺ σου ἐπέβαλον αἱ περιστάσεις θὰ σε ὁδηγήσῃ ταχύτερα ἐκεῖ ποῦ θέλεις. Ἓν μόνον ἀρκεῖ: ναφοσιωθῇς εἰς αὐτὸ ὁλόκληρος, ὁλοψύχως, μὲ τὰ σωστά σου, ποῦ λέγουν. Καὶ εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς σου, εἰμποροῦς νὰ καλλιεργῆς ὅ,τι θέλεις, πρὸς ἰδίαν σοῦ ὠφέλειαν καὶ τέρψιν.— Δὲν ἔχω τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολή, ποῦ μου ἔλεγες περὶ «Φοίβου» καὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ γράψω.

Ἔμαθα,—ἂν καὶ ὀλίγον ἀργά,— κάτι ὡραῖον διὰ τὸ *Χαλκιδαΐικο Κουκλάκι*. Τὴν τέλευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω ἐπῆρε Βραβεῖον διὰ τὴν ἐπιτυχῆ του μασκάραταν. Τὸ βραβεῖον ἦτο χρηματικόν, ἀπὸ 200 δραχμάς, τὰς ὁποίας ὅμως τὸ *Χαλκιδαΐικο Κουκλάκι* δὲν ἐδέχθη, ἀλλὰ διέθεσεν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων. Δὲν εἶνε ἄξιον συγχαρητηρίων;

Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγόν, φίλε *Ἀβακούμ*! Ἀλλέως θὰ ἐγνώριζες ὅτι οἱ συνδρομηταί μου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύουν ἄρθρα, καὶ δὲν θἀ μου ἔστελλες τὸ περὶ Χαιρετισμῶν. Θὰ σου δημοσιεύσω ὅμως ἓν Παιδικὸν Πνεῦμα.

Ἀλήθεια, σὺ εἶσαι, *Κυματίζουσα θάλασσα*; Ποῦ νὰ σε ἀναγνωρίσω ὕστερ' ἀπὸ ἑνὸς ἔτους ἐξαφάνισιν! Καὶ τὸ ὕφος σου, καὶ ὁ γραφικός σου χαρακτὴρ καὶ αἱ ἰδέαι σου, ὅλα μετεβλήθησαν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, — καὶ φυσικὰ ἐβελτιώθησαν, διότι μεγαλύνεις καὶ προοδεύεις. Γράφε μου λοιπὸν συχνά, καὶ μὴ κρύπτῃς ζηλοτύπως τὰ προτερήματά σου μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σου.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου σου, *Κρητικὸν Κάστανον*, εἶνε 795. Ἀφ' οὗ δὲν πρόκειται νὰ προσφέρῃς Βραβεῖον διὰ τὰ Μ. Μυστικά, τίς ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσῃς ποῖα ἐκ τῶν τετραδίων σου ἦσαν τὰ καλλίτερα; Δὲν νομίζεις ὅτι θὰ ἦτο μία ἔλλειψις ἀδροφροσύνης πρὸς τοὺς ἄλλους; Φίλησέ μου τώρα τὴν *Φαληρικὴν Ἀδραν* καί!.. Βεβαιότατα, *Σερπαντέρ*, ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον καλὴ καὶ ἀφ' οὗ με ἀγαπᾷς τόσον, διατί νὰ μή σε ἀγαπῶ κ' ἐγὼ ὡς μίαν παλαιὰν φίλην; Τὸ ὅτι φέτος μόνον ἐγεγράφης, αὐτὸ δὲν σημαίνει.

Κιουκιουρίστρα [Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καθόλου φλύαρον. Τὸ ψευδώνυμόν σου τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς λύσεις σου.

Ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἐπεσκέφθη τὸν Γίγαντά που εἶνε ἐκκεθειμένος εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τα ἔχασε. Πῶ, πῶ, τί ἄνθρωπος! μοῦ γράφει. Φανταστῆτε ὅτι τὸ δακτυλίδί του τῆς το ἐφόρεσεν εἰς τὰ τρία της δάκτυλα, καὶ ὅτι τοὺς μενεξέδες πού του ἐχάρισε τοὺς ἐκάρφωσε μὲ τὴν καρφίτσαν ... τοῦ καπέλλου της! Φόβος καὶ τρόμος.

Νὰ σου ζήσῃ ὁ μικρὸς ἀνεψιός, *Παρήγορε Ἄγγελε*, καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλαι αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχαί σου. Χαίρω που εὑρίσκεις τὸν ἐρεστεινὸν τόμον ἀνώτερον ὅλων τῶν προηγουμένων. Ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε σύμφωνοι μαζί σου.

Ἔλαβα μίαν βραχεῖαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, καταλήγουσαν ὡς ἑξῆς: «Σὲ φιλῶ ὁ φίλο; σου Γεῶργος.» Οὔτε ἐπίθετον οὔτε ψευδώνυμον, οὔτε τίποτε! Μὰ ποῖος νὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐν Κερκύρᾳ φίλους μου Γεώργους; Θὰ ἐνόμισεν ὅτι ἔχω μόνον αὐτόν.

Τῆς μὲν εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, *Ποντικοκῆσι Κερκύρας*, οἱ φθόγγοι εἶνε: ντό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί· τῆς δὲ βυζαντινῆς: πᾶ, βοῦ, γᾶ, δῖ, κέ. ζῶ, νῖ.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σου δώσω αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, *Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς*, τοὐλάχιστον ἂν δὲν περάσῃ κόμποσος καιρὸς ὥστε νὰ λησμονηθοῦν τὰ κοινὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα κατήργησα· ἄλλως θὰ νομίσουν ὅτι ἔκαμα ἐξαίρεσιν διὰ τὸ ἰδικόν σας καὶ θἀρχίσουν τὰ παράπονα οἱ ἄλλοι.— Πάρα πολλαὶ αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖς νὰ σου δημοσιεύσω· τὴν δευτέραν μάλιστα δὲν τὴν ἐννοῶ, ἡ δὲ τρίτη μοῦ φαίνεται περιττή.

Γλυκεῖα Πατρὶς [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Ἀλλὰ διατί εἰς τὸ τέλος φανερόνεις κάποιον ἐγωισμόν; Μοῦ ζητεῖς νὰ παύσω τὸν Φασουλάκιν, διότι δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Καὶ τότε τὰ πολὺ μικρὰ παιδία τί θὰ διαβάζουν; Ὄχι βέβαια τὸ Μέγα Δάσος!

Κ' ἐγώ, *Χρυσῆ Ρωία*, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράφῃς συχνά. Τὸ βιβλίον δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, καὶ δι' αὐτὸ δέν το ἔλαβεν ἡ μητέρα σου. Ἐκεῖνο ποὺ σου εἶπαν δὲν εἶνε ἀληθές; ὥστε φύλαξε τὰ γραμματόσημά σου.

Ὡραίαν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν ἔστειλε τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Λαρίσσης διὰ τὴν *Μέμφιδα* ἡ ὁποία το ἐνέγραψε. Νὰ ἐκλέξῃ ὅμως ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ που θέλει δὲν το ἐννοῶ

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαύρην Χίόνα* (Μ. Μ. ἐκεῖνο που προτιμᾶς, δὲν μου ἐφάνη κατάλληλον· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα* (Μ. Π. τὸ ἄλλο δὲν ἦτο ἐλεύθερον πολύ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔστειλες πρὸς τὴν Ξ. Σ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ὁ *Θεαγένης* παρακαλεῖ τους ἔχοντας ἀγγελίας τοῦ βιβλίου του, νὰ τῷ τὰς ἐπιστρέψουν·—ἡ *Φαιδίμη* πληροφορεῖ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ὅτι καλῶς ἐμάντευσε τὄνομά της, καὶ πότε θὰ δώσουν τὸ κοντσέρτο; ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Εὔθυμον Κόρην* ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν της·—ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας* ἀντασπάζεται τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν*, καὶ τας πληροφορεῖ ὅτι ἐνθυμεῖται πάντοτε τὰς ὡραίας ἡμέρας που ἐπέρασαν μαζὶ εἰς τὸ Ἀράκειον τῶν Ἀθηνῶν·—ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* ἀσπάζεται τὴν *Ἀμετάβλητον Καρδίαν* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ χαιρετᾷ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*·—τὸ *Σερπαντὲν* ἐρωτᾷ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* ἐὰν κατοικῇ εἰς τὰς Ἀθήνας·—ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἔμαθεν ὅτι τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* θὰ τὴν ἐκδικηθῇ μ' ἓν Παιδικὸν Πνεῦμα, καὶ τὸ περιμένει ἀνυπομόνως·—ὁ *Παμφίλιος Κόλπος* ἀσπάζεται τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, τὸν ὁποῖον γνωρίζει·—ἡ *Ὀμίχλη* ἀσπάζεται τὸν *Αἰθέρα*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*·—ἡ *Διαψευσθεῖσα Ἐλπὶς* εὐχαριστεῖ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν* διὰ τὰς εὐχάς της καὶ την συγχαίρει διὰ τὰς προόδους της εἰς τὸν χορόν·—τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* χαιρετᾷ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*·—τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* χαιρετᾷ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ το πληροφορεῖ ὅτι περνᾷ λάμπρα εἰς τὸν νέον τόπον, ὅπου ἔχει φίλους γνωρίμους του·—ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* πληροφορεῖ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ὅτι μόνον τί' ἀνταλλαγῆς. Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νἀνταλλάξουν τὰ ὀνόματά των, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Μαργαριτοφόρου*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ζητεῖ τὄνομα τοῦ *Ροδίου Δοκίμου*·—τὸ *Λαίμαργο Ποντίκι* ἀσπάζεται τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι* καὶ ζητεῖ τὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του·—ἡ *Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου* ἀσπάζεται τὴν *Πανδώραν Καραβία* καὶ ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ ψευδωνύμου της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Τράτα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*.—ἡ *Ροδόχρους Βιολέττα* μὲ τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Χιονισμένον Μάϊον* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*.—τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Χιακὴν Βραδυάν*, *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα*, *Χιώτικην Βροχὴν* καὶ *Χλοὴν τοῦ Κηφισσοῦ*.—ἡ *Μελιγρᾶ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Μαλιακὸν Κόλπον*,—τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ζουλέϊκαν* καὶ *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*.—ὁ *Ἐξόριστος Ἕλλην* μὲ τὴν *Δρῦν τοῦ Παρασοῦ* καὶ *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*. — ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ναυτόπουλο τοῦ Νείλου*, *Καρδίαν τῶν Ἑλλήνων*, *Μὴ με λησμόνει* καὶ *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*.—ἡ *Ἑσπερινὴ Αὔρα* μὲ τὴν *Ἑσπερινούλαν*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*.—ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*, *Μόνωσιν*, *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Προσωπιδοφόρον Ἱππότην*.—τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβέ*, *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος*.—ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὴν *Καρδερίναν*.—τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Πανταγοῦ Παρόντα* καὶ *Τέμενος τῶν Μουσῶν*.—τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*, *Χαριτωμένην Μουρίτσαν*, *Τραγιάσκαν* καὶ *Θεὰν τῆς Γεωργίας*.—ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, *Ἔρημον Πουλί*, *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* καὶ *Ἐδῶδες Ἴον*.—ὁ *Χωλὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Ἄβραν τῆς Κερκύρας*, *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Καρδερίναν*. — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι*, *Τραγιάσκαν*, *Ἀρχικαλαμπουριστὴν* καὶ *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας*.—ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὸ *Ναυτόπουλον τοῦ Νείλου*, *Εὔθυμον Κόρην*, *Ἄν τἄθρης*, *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* καὶ *Κεντρί*·—τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὸν *Θεσσαλικὸν Τάκινθον* καὶ *Φαληρικὴν Ἄβραν*·—ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Λυκάλλαλον Ὄνον*, *Λευκὸν Τάκινθον*, *Ἱππότην τῆς Ὀμίχλης*, *Σιροκολεβάντερ* καὶ *Ψευτοδιηγόρον*.—ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* μ

γαριτοφόρον, Ρόδιον Δόκιμον καὶ *Μόνωσιν*. —τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Λοξίαν, Κεντρὶ* καὶ *Κρόταλον*.— ἡ *Χιακὴ Βραδυὰ* μὲ τὴν *Μικρούλαν Πατριάνα* καὶ *Γυμνάσιον τῆς Χίου*.—ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ἀλλοπρόσαλλον, Χιωτοπούλαν, Κουασιμόδον* καὶ *Μαργαριτοφόρον*.—ὁ *Νέμος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου, Πειραϊκὴν Ἀδραν, Σοφὸν Πιττακόν, Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*.—ὁ *Χιακὸς Κρῖνος* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν, Χιακὴν Βραδυάν, Φθινοπωρινὴν Νύκτα, Χιωτοπούλαν* καὶ *Μαργαριτοφόρον*.—ἡ *Χιακὴ Πανσέληνος* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν, Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως* καὶ *Νυκτοκόρακα*.—ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὸν *Λοξίαν, Κεντρί, Χιώτικην Βραδυάν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Χιακὴν Πανσέληνον*.— ἡ *Ἀνυπόμονη Καρδιὰ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ψυχήν, Φτερωτὴν Βαρκούλαν, Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα*.—ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ἀμαρυλλίδα, Ἄγγελον Αὐγερινόν, Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Ζωηρὰν Φλόγα*.—ὁ *Θεσσαλικὸς Τάκιν θος* μὲ τὴν *Ὀμίχλην, Ἀταβύριον Ρόδον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*. — ἡ *Μικρὰ Ἀκανθυλλὶς* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας, Αἰγᾶν Πέλαγος* καὶ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Φαιδίμην* (βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον· δὲν θά σε τιμωρήσω ποῦ ἄργησες τόσον νὰ μου γράψῃς·) *Λευκὴν τῆς Καστίλλης* (σ' ἐνέγραψα εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» Ξενοπούλου· χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς· θὰ μείνετε εἰς τὴν ἐξοχὴν ὡς τὸ καλοκαῖρι:) *Κύκνειον* Ἄσμα (ἀπὸ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά ποὺ μου ἔστειλες, τὰ τρία ἦσαν πολὺ καλά· ὅλα ὅμως μοῦ ἐφάνησαν πρωτότυπα, καὶ σ' ἐπαινῶ δι' αὐτό, διότι ὀλίγοι καὶ ἐκλεκτοὶ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντιγράφουν·) *Κλάδον Μυρσίνης* (ἐννοεῖς τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων; τότε περίμενε καὶ θὰ ἰδῇς τοὺς ὅρους, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ·) *Ἀδραν τῆς Κερκύρας* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά, καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅλα, προπάντων διὰ τὸ πολύτιμον φυλακτὸν ποὺ ἔστειλες τῆς δρακούλας·) *Νυκτολούλουδον* (πόσα ταξείδια! καλέ, σὺ εἶσαι τὸ ἀεικίνητον· ἡ πληροφορία σου περιττὴ ἀφ' οὗ θὰ στείλῃς τετράδιον·) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* ([Ε]διὰ τὴν καλλιγραφικὴν ἐπιστολήν· ἐξ προσδεύει λοιπὸν ὁ μεγάλος μαθητής σου, μικρούλα μου διδασκάλισσα; αἱ πληροφορίαι σου πάρα πολὺ διδυτικαί, καὶ δι' αὐτὸ βλέπεις τὰς ἐσυντόμευσα·) *Μαῦρον Ἱππότην Σιωπηλὴν Νύκτα* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· σοῦ εὔχομαι ἐκ ψυχῆς νὰ ἔλθῃς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἐξαρσᾶται μόνον ἀπὸ τὴν εὐχήν μου . . . ὁ μπαμπᾶς τί λέγει; ὡραῖα ὅσα γράφεις περὶ Δώρη Μαργαρίτου·) *Ἀκρίταν* (τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε· ἂν θέλῃς στεῖλέ μου τὴν μετάφρασίν σου· θὰ την διαβάσω μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν·) *Κωνσταντῖνον Ξανθόπουλον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἐνεργείας· μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι ὁ σπόρος που ρίπτεις θὰ φυτρώσῃ καὶ ὅ,τι δὲν ἐπέτυχες σήμερον, θά το ἐπιτύχῃς αὔριον *Νέον Ναύτην· Ζιζάνιον Γυμνασίου· Παμφύλιον Κόλπον* (σ' εὐχαριστοῦμεν, καθὼς καὶ τὴν καλήν σου μητέρα, διὰ τὰς εὐχάς· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Ὀμίχλην* (ἡ λύσις ὀρθή·) *Μολιχρὰν Ἀκτῖνα* (νὰ διαβάσῃς τὸ Ζ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, καὶ ἐκεῖ θά τα ἴδῃς ὅλα·) *Ἀναιξιάτικην Βραδυάν· Χρυσὸ Ψαράκι· Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (ὄχι· «ραῦρος» δὲν ὑπάρχει· πασίγνωστον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμά σου·) *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον* (εἶδες τί ἀπέγινεν ὁ καϊμένος ὁ Πορτογάλος; . . .) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (μοῦ το εἶχε γράψῃ ἡ *Ἐσπερινοῦλα* ὅτι τὴν μετάφρασίν την εἶχε κάμῃ ὁ ἀδελφός της· τὸν κ. *Φαίδωνα* εἰμπορεῖς νὰ τον χαιρετᾷς πρώτη, ὅταν δέν σε διακρίνῃ·) *Κατίναν Παντελάκη* (τὴν νέαν μου φίλην, τῆς ὁποίας περιμένω τὸ ψευδώνυμον καὶ ὡραίας ἐπιστολάς· *Δαίμαρχο Ποντίκι* (εἶνε, βλέπεις, καὶ ἀνόητοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον· ἀλλὰ μή τους ἀκοῦς!) *Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου* (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου· τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά, χωρὶς κανένα δισταγμόν·) *Ἄγγελον τῆς Εὐσυχίας* (δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἔλθῃ, οὔτε εἶνε εὔκολον νὰ ἐρευνήσω εἰς τόσον πλῆθος· ἂν ὅμως δὲν ἐλήφθη, τώρα πλέον εἶνε ἀργά·) *Ψυδέα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *22 Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθησαν:

ΑΡΙΣΤΟΤ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

(Αἰμιλίου Εἰμαρμένου)

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Κομψότατον βιβλίον περιέχον δώδεκα χαριτωμένα διηγήματα, καλλιτεχνικῶς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένα ὑπὸ τῆς ἑλληνίδος ζωγράφου **Θαλείας Φλωρᾶ**.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΣΤΟΛΙΣΜΑ

ΠΑΣΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Οἱ ἐμβάζοντες εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» δραχμὰς 2,50 ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ φρ. χρ. 2,50 ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ λαμβάνουν τὰ «Παιδικὰ Διηγήματα» ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐκδότης: Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ, Ἀθῆναι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

128. Λεξίγριφος.

Ἀρχαίαν βασιλόπαιδα καθεὶς θὰ φανερώσῃ
Ἂν πρόθεσιν μὲ μέλος τι τοῦ σώματος ἑνώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παριστερίας

129. Συλλαβόγριφος.

Ὅπλον σύνηθες δηλῶ,
Σχηματίζομαι δὲ πῶς;
Θἀπορήσῃς ἂν σου πῶ:
Ἀπὸ γράμμα καὶ ἀπὸ φῶς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιζητήτου

130. Τρίγωνα.

*
* *
* * * * *
* *
* * * * *
* *
*

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγιγνώσκεται: Εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἐπάνω τριγώνου μεγαλόνησος, ἀριστερᾷ πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ δεξιᾷ νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν βάσιν τοῦ κάτω τριγώνου ἀρχαία ρωμαϊκὴ πόλις, ἀριστερᾷ θαλάσσιον καὶ δεξιᾷ μικρὸν τετράποδον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀεράκι

131. Μεταγραμματισμός.

Ὅ,τι εἶμαι μὲ τὸ ρῶ
Θὰ γενῇς μὲ τὸν καιρό·
Ἀντ' αὐτοῦ, ἂν βάλῃς λᾶ,
Ἕνας τύραννος γελᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χειλωνίδος

132. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἂν ὡς ἔχω με ἀφίσῃ.
Καὶ φυτοῦ μέρος θὰ γίνω, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνείψιοῦ τοῦ Βασιλίως

133. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	= Ἀρχαίος βασιλόπαις.
2 7 8 9	= Φυσικὸν φαινόμενον.
3 6 5 6	= Ζῷον.
4 3 8 9	= Μέρος νοσώδες.
5 6 7 3	= Ἀγὼν ἔνοπλος.
6 3 5 6	= Γυμνασμα.
7 8 3 2	= Ὑγρὸν τοῦ σώματος.
8 3 5 8 9	= Σκεῦος.
9 6 5 8 9	= Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρίας Κοκκώνη

134. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ὁ Ραφαὴλ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα του μίαν δεκάραν διὰ νάγοράσῃ κάτι τί. «Μὰ δὲν μου λές, παιδί μου, τί εἶνε αὐτὸ τὸ κάτι που θἀγοράσῃς; . . .» Ὁ Ραφαὴλ, ἐσίγα. «Ραφαὴλ, ἂν δὲν μου εἰπῇς τί θἀγοράσῃς, δὲν σου δίδω τίποτε!» Τότε ἐκεῖνος εἶπε ψεῦμα ὅτι θἀγοράσῃ τετράδιον, καὶ ἡ μητέρα το ἐπίστευσε: σεῖς ὅμως ποὺ δὲν το πιστεύετε, δὲν θὰ μου εἰπῆτε τί ἤθελε νἀγοράσῃ;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Ζαλόγγου

135. Μαγικὸν Φωνῆεν.

Τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας φορὰς θέλετε ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσατε πέντε λέξεις ἐκ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ σειρὰ δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἑκάστην λέξιν:

ξπ - σθρκρ - μς - λλ - τκ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναύτου

136. Φωνηεντόλιπον.

κρν- φλς - ★ - κρς - ς - χρσν - τ- πρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

137. Γρῖφος.

$$\text{Η}_{\nu}\ \frac{\text{Τ}}{\text{Η}}\ \text{ς}$$

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Αλ. Ἡλιάδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου δ

35. Γυμνάσιον (γῆ, μνᾶ, Σιών.)—**36.** Θράσος-Θάσος.—**37.** Θέτις-Θέμις.—**38.** Ἄνθος-Θάνος.—**39-41.** 1 Ἡ Κρῆσσα (Κρίσα.) 2. τὸ μέτωπον (μὲ τόπον). 3. ἡ Ἠὼς (ἰός.)

42. Μ	**43.** ΟΙ—ΔΙ—ΠΟΥΣ
ΠΑΝ	ΔΙ—ΔΩ
ΠΟΘΟΣ	ΠΟΥΣ
ΜΑΘΗΤΗΣ	**44.** Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἠπίστατο.
ΝΟΤΟΣ	
ΣΗΣ	**45.** ΘΗΒΑΙ, ΕΡΑΤΩ, ΜΙΤΡΑ, ΙΔΙΟΝ (ΘΕΜΙς, Ἠρ, ΙΔανός, ΒΑΤΙκανόν, Ἄτροπος, ΙΩΑΝνης.)—**46.** Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. — **47.** Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Σ	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκογραφημένα δελτάρια πασῶν τῶν χωρῶν. — Cléarque N. Cambanellos, Varna (Bulgarie) (B—25)

Emmanuel G. Lydis, Minet-el-Gamh (Egypte) ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια μεθ' ὅλων τῶν χωρῶν. (B-26)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 14

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Ξεύρετε ποῖος ἦτον ὁ Ἱππότης τῆς Πανσελήνου;

Ἦτον ἕνας συμμαθητὴς τοῦ Φασουλάκη-Δὸν Κιχώτη.

Ἐλυπεῖτο πολὺ που ἔβλεπε τὸν φίλον του νὰ κάμνῃ ὅλες ἐκεῖνες τὲς τρέλλες πού σας διηγήθηκα, καὶ ἐσοφίσθη νὰ ντυθῇ τάχα σὰν Ἱππότης, νὰ τον νικήσῃ 'στὴ μονομαχία καὶ νὰ τον κάμῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξαναπιάσῃ ὅπλο 'στὸ χέρι του, γιὰ ἕνα χρόνο, κ' ἐκράτησε τὸ λόγο του, ὅπως πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε τίμιο παιδί.

Ἔγινε λοιπὸν βοσκός.

Ἀντὶ γιὰ περικεφαλαία, φορεῖ τώρα ἕνα καπέλο μὲ φτερά, καὶ ἀντὶ γιὰ κοντάρι, ἔχει μιὰ φλογέρα καὶ παίζει γλυκά. Τὰ πρόβατά του ἀκούουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, καὶ κάθε τόσον κάμνουν: μ π έ ε ! μ π έ ε !

Ὁ Ἀχαμνόων ξανάγινε Ψαρῆς, καὶ εἶνε κατευχαριστημένος ποῦ βόσκει μὲ τὴν ἡσυχία του, χωρὶς νὰ παραδέρνῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἀλλὰ πιὸ εὐχαριστημένος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Περικλέτος, δηλαδὴ ὁ Σάντσος, γιατὶ τώρα δὲν κινδυνεύει πιὰ νὰ τον τινάξουν ψηλὰ μὲ τὸ πάπλωμα, καὶ προπάντων γιατὶ τώρα μπορεῖ καὶ τρώγει ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, χωρὶς νὰ παρουσιάζεται κανένας γιατρὸς μὲ τὸ ραβδί του, νὰ διατάσσῃ νὰ του πέρνουν τὰ πιάτα καὶ νὰ τον ἀφίνῃ νηστικό. . .

Τοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτερο νὰ εἶνε κανεὶς βοσκός, παρὰ ἱπποκόμος κανενὸς Ἱππότου, ἢ καὶ Ἡγεμὼν κανενὸς νησιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φασουλάκης στοχάζεται, ὅτι ἀξίζει καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς μαθητής, καὶ νὰ πηγαίνῃ ἡσυχα 'στὸ σχολεῖό του, καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του, παρὰ νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, γυρεύοντας καυγάδες, σὰν τὸ Δὸν Κιχώτη.

Κάθε πρᾶγμα, βλέπετε, 'στὸν καιρό του. Οἱ ἱππόται ἦταν τὸν παληὸ καιρό. Σήμερα, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἱππότης, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φορῇ περικεφαλαία καὶ νὰ κρατῇ ἀσπίδα. Ἀρκεῖ νὰ ὑπερασπίζεται, ὅσον εἰμπορεῖ, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ὅταν τύχῃ νὰ τους πειράξουν οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ κακοί. Ἐγὼ ξεύρω πλῆθος παιδιὰ που εἶνε ἱππόται.

[Τέλος]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ